

Príhody
Dennise
Srdidecha
M. M. Gabicar

M. M. Cabicar

**PŘÍHODY DENNISE
SMRDIDECHA**

Copyright

Autor: M. M. Cabicar

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-7512-097-7 (ePub)

978-80-7512-098-4 (mobipocket)

978-80-7512-099-1 (pdf)

„Tak pojd', Dendo, utřeme se.

Jedna packa...

Druhá packa...

Třetí packa...

Čtvrtá packa...

Pátá packa... Hele, nehraj si zase na chobotnici!“

Posledně jich bylo šedesát sedm, než ho to přestalo bavit.

Něco výstižného o mé nastávající ženě. Zastaví se uprostřed chodníku a ukáže na zem:

„Podívej, sklo! To na chodníku nesmí být, jinak se Dennísek nebo nějaký pejsek řízne!“

A skopla stěp do silnice pod kolo jednoho auta.

Mnozí z vás - a nejen mužů, kdo máte pejska, možná nevíte, jak si s ním hrát. Tak jsem pro vás sepsal několik námětů, které jsem vlastnoručně vymyslel a vyzkoušel na zvířatech:

- Na lva s velikou hřívou.
- Na velblouda s hrbem.
- Na pekelného psa se strašlivými rohy.
- Na sfingu s velkýma prsama očima.

Ještě bych rád vyzkoušel hru na psa záchranáře, který sám zůstal v lavině, ale Denda za mnou do koupelny už odmítá chodit, když mám ve vaně pěnu.

Jak jste mnozí pochopili, Dennise jsem získal jako příslušenství k mé nastávající. ...No dobře, tak on získal mě, jako upgrade, ale stejně musím alespoň zmínit svého vlastního psa Maxe. To není psí gentleman, je to jen psí idiot. Normálně jsem o něm říkal, že je prostě blbej jak pumpička na sáňky nebo vagón šušňů, ale nedávno jsem přišel na popis tohoto druhu psů.

Max je druh psa, který se maximální hyperaktivitou snaží dohnat vlastní inteligenci.

Marně.

Tam žádná nikdy nebyla.

„Kde je můj pejsek? Nemá mě kdo hrát v postýlce.“

„Teplouši, běž k paničce!“

„Martine!“

„Tak promiň, Dennisi, běž k paničce. No, udělej hot dog!“

„Martine!!“

„No tak, černej smrdidechu, jak dělá Renská?“

„Jaká Renská?!“

„Pražská. Teplá.“

„Martine!!!“

„A ne že jí na posteli zase uděláš nějakou katastrofu, Černoblyle.“

„Martine, já už fakt vstanu!“

Nepodařilo se mi nabrat psí exkrement tou pitomou papírovou lopatičkou ze sráčku.

Nic nezastaví provoz v ulici tak, jako když se snažíte dotlačit hovno ke koši. Jestli to ti turisté, co mě fotili, někde zveřejní, s vízem do Japonska se můžu rozloučit. Budu mít v pasu flastr za hanobení národa a psí rasy.

Dennis mě dneškem dohnal k sepsání této práce, protože volba umístění jeho výkalů jednoho přivádí k šílenství - tak jen abych si ulevil. A dneska to fakt přehnal.

Někdy má překvapivě mimořádně inteligentní schopnost posadit se nad otevřeným okapovým odtokem, jednou jsem ho viděl dokonce narvat to do trubky, co trčela dobrého půl metru nad zemí. Celkem výkon na čtyřicetimetrového psa.

Ale většinou je na zabití! Nejenže drahocenný, brilianty vyvážený obsah svých střev odmítá vyhodit na jednom místě a je schopen obdělat celou čtvrť i s přilehlými vesnicemi a ještě pohnojit vinice, on si úmyslně vybírá zakázaná místa jako developeři luxusní nemovitost.

Zvlášť když někteří majitelé s inteligencí psa v harému háravek (Jestli jste to nikdy neviděli, je to pohled k pohledání: totálně vyskleno, vážně úplně prázdné. Jen vyvalené oči, visící jazyk a úsměv úplně zkouřeného matfyzáka.), si dávají do parčičků značku přeškrtnutého psa. Mezinárodní označení raťafáků pro srací kongresy.

Dnes si vybral onen nenápadný krádek na reklamu. Nikdy ho nemine, vždycky jde přes ty dveře a fotobuňka udělá „GOING – GOING“. Měli otevřeno, ovšem to, s čím přišel tenhle zákazník, ještě nezpracovávali.

Nestačilo, že si sedl do otevřených dveří, on jim tu chlupatou prdelínu narval až mezi neóny v regále. A do toho se oslavně ozývalo: GOING - GOING. GOING – GOING...

Všichni zaměstnanci přišli, aby stihli obsloužit ten náhlý nával zákazníků, jaký nikdo z nich nepamatoval od... no, nepamatoval nikdy. Říkal jsem, že toho krámku si nikdo nevšimne. A ono akorát hovno. Jen Smrdidech v podřepu a GOING – GOING. GOING – GOING...

Odnášet psa ve vzduchu za kšírky, když vám cestou pokládá kabely, je zážitek, který značně odrázuje od plánovaného otcovství.

Nikdy jsem si nemyslel, že jsem dobrý herec. Máte psa? Všimli jste si, jak vás uchváceně sleduje, když si děláte jídlo? Minimálně ve dvou rolích bych podle Dennise strčil do kapsy Avatar i Titanik.

Tedy, kdyby rozdávali Oskary za šunku s vejci a rybičkovou pomazánku.

Dennisovi už je 14 let, což je v lidském věku skoro stovka, přesto byste to na něm nepoznali. Jen při rituálu radostného uvítání už neběží za vámi ke dveřím, ale musíte přijít k němu. A vzbudit ho. Pak se představit.

A pokud chcete radost, musíte mu vrtět ocasem.

Dennis je sice pes v důchodu, ale jak ho pozoruji, je stále plně aktivní. Prohání fenky jako šílený, bojuje s ostatními psy, zuřivě brání své území i svou smečku, a vůbec prožívá nespočet svých psích dobrodružství. Zajímavé je, že jindy neprojevuje tolik energie.

Myslím, když je vzhůru.

Jeden tu uklízí – vysávám koberec – a všichni přes to chodí! Taky to tak nesnášíte? Pořád hledají Dennise. No, tak si někam odběhl, je to pošuk. Pořád běhá za háravkama.

...Ehm. Pánové, když už jsem tady. Neznáte nějaký způsob, jak něco nenápadně vytáhnout z vysavače?

Třeba zvíře?

Dobrá, ve vysavači nebyl, to jen štěkal motor. Denda přiběhl z venku a je celý mokrý.

Vidíte, jak dře? Vůbec jsem si nevšiml, že venku prší.

Káťa na mě něco křičí, ale přes vysavač jí není rozumět. Radši jsem ho dal naplno.

Ostatně sekám dobrotu a nic jsem neprovedl. Právě jsem hodil prádlo do pračky. Snad bylo vytríděné, hodil jsem ho dovnitř se vším, co bylo ve dřezu. No, možná jsem jen přetížil bubnu, bylo fakt těžký.

A když jsem pračku zapnul, měl jsem pocit, že nějaké černé, chlupaté tepláky se snaží zoufale dostat z bubnu ven.

Ale to se mi určitě jenom zdálo.

Dennísek, náš černobílý voříšek, si právě dolízal pacičky. Přešel k prdelině a pak věnoval dobrých dvacet minut leštění pincovkátora...

A víte, co udělal nejroztomilejší psí gentleman nakonec?

Oblemcnul mi ksicht!

PRASE!!!

Koupím 200 litrů Sava, pleťový Domestos a příručku „Obsedantně kompulzivní snadno a rychle“.

Zn.: Mám nárok na invalidní důchod.

„Dobrý den, rád bych se zeptal, zda jste připraven vykonat obřad. ...Ano, posílal jsem žádost. ...Samozřejmě ve třech kopiích, jako vždy. ...Ano, se všemi náležitostmi, určitě tam byla všechna razítka. ...Podívejte se, obíhal jsem úřady dva měsíce a posílal žádost s ročním předstihem! ...Mě nezajímá, že teď nemáte čas nebo se vám nechce, přestaňte se válet a blbě na mě čumět, a ať už to začne! ...Podívejte se, četl jste vůbec poslední vyhlášku hlavního hygienika, bod dva, odstavec pé? Pé jako packy špinavý!“

Kdyby někdo sledoval, co vyvádíme s Dennisem, když mu utírám packy, asi by mě sbalili a odvezli...

„Dennisi! Dennisi ke mně! Dennisi neignoruj mě! Dennisi, okamžitě sem!“

...

„Dennísku, jestli na mě budeš takhle prdět a házet bobky - abych neřekl naplno, že na mě sereš - asi spolu zajdeme do takového malého rasistického krámků a řeknu panu prodavači rasovi, že mám nějaké penízky a moc rád bych něco utratil...“

Těšil se a vrtěl ocasem.

Blbec.

V metru se právě ozvalo předmluvené hlášení, že cestující, kteří mají psa, musí mít vodítko a náhubek. Lekl jsem se, protože jsem na to úplně zapomněl!

Naštěstí jsem obojí našel v batohu. Dokonce i sráček.

Pak se ozvalo další hlášení, ale to už nebylo předmluvené. Byl to nějaký vysmátý ženský hlas.

Prý když cestující nemají psa s sebou, tak nemusí.

Tak jsem si to sundal.

Jak poznáte, že se z vás stal patologický pejskař

- Když si dvakrát umyjete ruce, nezarazí vás, že si myjete čtyři packy, ale že jste si opětovně umyli stejný pár
- Návštěvám říkáte „Sedni!“ místo „Posad'te se.“
- Ranní misku s cereáliemi a mlékem dáváte dětem na zem místo na stůl.
- Na přechodu vždy propásnete zelenou, protože čekáte na psa (kterého zrovna nemáte s sebou). A nechápete poznámky ostatních chodců, kterým překážíte, že „Zelenější už nebude!“
- Všude s sebou nosíte sráček, vodítko a náhubek.
- Občas přátele bezmyšlenkovitě drbete za ušima.
- Když někoho požádáte, aby něco odnesl, snažíte se mu to narvat do tlamy.
- Při seznamování s novým člověkem vždy klidně stojíte, aby vám mohl očuchat zadek.
- Pokud voláte na číšníka nebo na taxík, máváte při tom psím pamlskem v ruce.

- Jídlo přátelům nabízíte v ruce zdvižené nad hlavou, aby si pro něj museli vyskočit.
- Když si vyrazíte bez psa a pak zbytečně voláte „Ke mně!“, zní to tak autoritativně, že několik slabších jedinců skutečně přijde.
- Když přebíráte dítě ve školce, připnete ho na vodítko.
- Vykláníte se z okýnka auta s vyplazeným jazykem.
- Když vám ve firmě představí nadřízeného, potřesete mu rukou a poplácáte po tváři: „Hodnej kluk!“
- Známosti navazujete s pytlíkem piškotů.
- Už na dálku kontrolujete, jestli to je pes nebo fenka. A případně jestli nehárá. I u lidí.

Už dlouho se nám nepodařilo jít spát před devátou, proto se mi stejně dlouho nedaří vstávat ve 3:20. Když jde Káťa do práce, loučí se polibkem na mou spící tvář. Většinou mě to probudí a dnes to bylo obzvláště intenzivní. Její jazyk byl tak živý a její dech -

„DENNISI!!!“

Byl jsem venčit tři psy. Dennise s jezevčicí a labradorkou. Tak jsem vzal tři psí sráčky.

Zbytečně. Labradoři mají evidentně jediný vnitřní orgán: střeva. Stačily dva sráčky.

A jeden kontejner.

Víte, co je legrační s menším psem na vodítku? Když se lekne něčeho za sebou. U velkých psů to není legrace, ti vám prostě urvou ruku - ale ty menší držíte za krk s předními packami, takže mohou zdrhat jen zadními.

Právě někdo práskl za námi dveřmi auta. Dennisův zadek minul jeho hlavu a chtěl makat dál.

Pes složený do „U“, který se snaží utíkat předkem i zadkem najednou je vážně zážitek...

Všichni odešli a zůstal jsem sám doma. Najednou slyším bouchání a škrábání na skříň. Dennis se dobývá do skříně, kde jsou schovány pamlsky pro něj! Zůstal jsem jako opařený - tohle si totiž dovolí POUZE, když nikdo není doma. Jak jsem se už dříve zmínil, je to extrémně vycvičený pes, který si nic nevezme, dokud se mu to výslovně nepovolí.

Dennis potkal čupr fenku, přesně jeho typ. Má rád dlouhé nohy. A tahle je měla hodně dlouhé! Pobíhal pod ní a nakonec se nešťastně zastavil mezi těmi dlouhýma předníma a zadníma nohama, takže mu dělala stříšku.

Kdyby aspoň na jedné pacce měla žbrdlinky, aby si mohl aspoň čuchnout!

Dennis přepadl tchyni, když měla právě nalakované nehty. Snažila se ho odstrčit, aby na ni neskákal.

Vypadá opravdu divně, když jí rostou chlupy i z nehtů...

Byli jsme na nádraží. Vedro. Zjevně tam nefungovala klimatizace. Zatímco jsme čekali, pustil jsem Dennise.

Po chvíli k nám přišel nádražák, abych si psa připnul na vodítko, protože tam psi nesmí běhat. Odvětil jsem, že kdyby tenhle pes začal běhat, tak mi ten zázrak za tu pokutu stojí.

Dennis napůl zvedl jedno víčko a z posledních sil zkusil vrhnout na zaměstnance drah zlý pohled.

Ani nedohodil.

Dennis má dost hnusnou úchylku: miluje smradlavé a zapařené nohy. Čím hůř, tím víc mu to chutná.

Dneska kolem mě nadšeně běhal a celého mne olízal.

Lidé berou jeho lízání jako nádherný projev náklonnosti. Pro mě je to znamení, že bych se jich neměl dotýkat.

Jedné paní se Dennis moc se líbil a chtěla si ho pohladit - ovšem co se dělo pak, nedokážu ani popsat. Dosáhla díky tomu psímu Smrdidechovi duchovního osvícení:

Nehlad' psa, když máš kočku v tašce přes rameno.

Dennis dnes potvrdil, že je nejinteligentnějším psem na světě. Něco takového můžete vidět jen ve filmech, kde jde ovšem jen o efekty. Dnes dokázal neuvěřitelné:

Přiběhl na zavolání. Mobilem.

Ptal jsem se Dennise Smrdidecha, jestli se mnou nechce jít zítra k zubaři.

Říkal, že on už zubaře má, ale je teď v Afghánistánu.

Speciální protichemická jednotka. Odjeli na misi dvě hodiny poté, co se k nim objednal.

Náhoda?

Převlékáme postele a vysáváme je od chlupů. Dennis nesnáší vysavač, tak rychle zmizel.

Tentokrát zmizel dokonale a Kát'a ho nemohla najít. Nevím, proč vždycky obviní mě: „Co jsi s ním zase udělal?!“

Dušoval jsem se, že nic, a prošlo mi to.

Ale pak moje deka přešla pokoj a začala pít z misky.

Ten pes mi zase leží na posteli!

„Dennisi, zahrajeme si, ano? Tak ten polštář jsou Sudety a ty budeš hrát Němce.“

Ani se nehnul, on hraje jen Ležáky.

V chodbičce byl zase černý koberec. Tchyně nařídila, ať se ty chlupy vykopou ven.

Káťa kopl do mě zase jen díky preciznosti a faktu, že odstraňuji příčinu, ne jen následky.

A Dennisovi se líbilo, když letěl dveřmi - vrtěl ocasem, myslel, že to je nějaká hra.

Dennise přepadla háravková posedlost. Celé dny kňučí, že chce ven - v lepším případě. V tom horším mi leze po klávesnici, kdybych si ho náhodou nevšiml. Je nemožný a navíc není možný.

Naposledy jsem mu už pohrozil, že jestli nepřestane, půjdu venčit bez něj.

I mně to znělo jako pitomost, ale zabralo to a přestal. Blbeček. Černý, Smrdideší...

Do kolika let věku by tohle mohlo zabírat i na děti?

Co jsme přijeli ze svatební cesty, našli jsme Dennise jako totálního harašícího magora. Stále chce ven. Když jdeme ven a vrátíme se, chce ven. Když je venku, promění se v čistění komunikací a vysaje, vylíže každý milimetr. Nestíhá už ani očuchat jednu louži, protože letí k té další, která už má nepochybně sbaleno a zrovna odjíždí. Dokonce už očuchává i lidi, jestli nezačali hárat. Jeden pán asi ano.

Když jdu do předsíně, vymrští se ze svého chrápacího stanoviště a běží nadšeně ke dveřím: „JDEME VEN! JDEME VEN!!“ Já jdu do koupelny nebo do kuchyně a on kňučí: „TAM NE! TAM NEEEE! VEEEEEN!!! HÁRAVKY! HÁRAVKÝÝÝÝ!“

Když s ním jdu ven, nemůžu mu ani nasadit postroj, protože lítá dokola jak Microsoft kolem Yahoo.

Už jen když se u počítače pohnu, dám nohu přes nohu, vyletí a „JDEME VÉÉÉÉÉN!“ - zastaví se až čumákem o dveře.

Vážně nechápu, proč někde neprodávají granule s bromem.

Dennis zase od rána kňučí a sípe. Slíbil jsem mu milým hlasem, že pokud nepřestane, dostane přes zadek, aby aspoň měl proč naříkat. Ale měli jste vidět to nadšení do výprasku! Přiběhl, olízal mě a táhl z postele, jak se nemohl dočkat.

Dvakrát jsem ho plácnul a ten smrdideší vypatlánek vrtěl radostně ohonem a skákal nadšením. Tak jsem to zkusil jinak.

Slíbil jsem mu, že když zmlkne a bude aspoň hodný magor, vezmu i vařečku.

Viděli jste někdy psa, jak se párkrát otočí na místě, než si lehne? Dennis tento zvyk prérijních předků ve vysoké trávě daleko překonal. Vidět ho, jak si rovná peřinu, je nesmírně tvůrčí. Někdy až třikrát vstane a naklepává ji packami, než se mu podaří vytvarovat ideální pelech. Když ho s úžasem pozoruji, dívá se na mě s velkou obavou, jestli ho nechci pohladit nebo nemám něco dobrého - pak by totiž musel přijít a celá práce by přišla vniveč.

Dnes v noci si přišel zase lehnout ke mně a nejdříve se „příprdelil“ k noze, jak je jeho zvykem. Prostě si lehne, a když svým zadkem nedoléhá lidského tepla, přišoupne se. Dokáže se tak dostat přes celou postel a pořád leží stočený v klubíčku.

Jenže pak se mu něco nezdálo, zvedl se, ňuchnul mi svým studeným čumákem do podkolení jamky a posunul mi nohu. Potom tlapkou přitáhl chodidlo, svalil se mi na stehno a hlavu položil na lýtko.

Chápete to?! On si ze mě udělal podložku! Jsem pro něj jako kus peřiny na posteli! Já nikdy neměl u nikoho autoritu a Dennis to už dávno pochopil.

Celou noc jsem se bál pohnout, abych ho neprobudil...

Dennis při procházce obtěžoval důchodce na lavičce, až ho musela Káťa odtáhnout.

„Tohle dřív nikdy nedělal!“ vrčela při tom pro sebe, „Vždycky se lidí bál, ale pak přijdeš ty a on si myslí, že jsou najednou všichni hodní a začnou ho hladit!“

Skoro jsem se červenal, i když její zuřivý výraz naznačoval, že nešlo o kompliment, ale mně to udělalo obrovskou radost.

Abych učinil zadost tvrdé realitě, musím poznamenat, že Dennis nedošel ani tak k odhalení, že jsou všichni lidé hodní, ale že i jiní lidé mívají piškoty...

Takže se nenaučil ani tak důvěřovat, jako spíš somrovat.

Naše fenka Betyna hárala, ale když jsme k našim přijeli, Dennis na ni dokonce vrčel. Pletl si ji totiž s Maxem, se kterým se o ni posledně porval. Oba smrdí stejně, jak jsou stále spolu.

Pes, který vychází a vrací se kolem háravé fenky a pak lítá po vesnici od louže k louži, aby ji našel, je fakt idiot.

Když jsme přijeli domů, přivítal nás byt provoněný čokoládou. Jako by ji tu někdo vařil.

Našli jsme ji v obýváku, na koberci.

Den předtím ji Dennis sežral.

Když jsme dnes s Dennisem vyšli ven, potkal nějakého bulla. Stále nerozeznám pitt, dock nebo teriér či co... Nevím, kdo vystartoval první, ale měl jsem co dělat, abych Smrdidecha chytil.

Pán bulla byl nejspíš kulturista - i v téhle zimě byl v tričku, aby byly vidět jeho svaly.

„To víte, bojový pes,“ zasmál se spokojeně a přitáhl si ho za obojek, takže jeho zvíře začalo ještě víc dorážet. Dennis se tvářil, že neexistuje a má něco strašně napínavého v jiném státě.

„No, ještě, že se do sebe nepustili. Tohle je speciálně vyšlechtěné plemeno pro lov bojových psů.“

Kulturista se rozesmál, až se musel opřít o značku.

„Myslím to vážně,“ neusmál jsem se, „Rozpálí se do běla, že se ho nemůže nikdo ani dotknout. Má geneticky upravený metabolismus. Sáhnete si.“

Chytil jsem Dendovi čumák, ale i tak vrčel a snažil se vysmeknout. Kulturista se ho dotkl a s výkřikem ucukl: „TY VOLE!!!“

Když jsme přecházeli ulici, Dennis se na mě vyčítavě díval.

„Co si stěžuješ,“ syknul jsem, „měl jsem mu říct, že jsi jen starý dědek, co usnul před halogenovým zářičem na 1600 wattů?“

Šel jsem Kátě naproti a Dennis stále zůstával vzadu. Občas mě neskutečně ignoruje, ale jenom zřídka. Když po něm něco chci.

Dnes jsme si koupili PEZ (čti Lipo). Dennis najednou reagoval i na pohyb očí jako elitně vycvičený pes. Z toho plyne matematická poučka:

NÁKLONNOST PSA JE PŘÍMO ÚMĚRNÁ ATRAKTIVITĚ ŽVANCE,
KTERÝ ZROVNA DRŽÍTE V RUCE.

Potkali jsme malou fenku bígla, moc roztomilá. Nějak se mi vrhla po botě a zuřivě mi čmouchala k podrážce. Nedala se odtrhnout, i když její majitel byl s prodlužovacím vodičkem na druhém konci parku.

Napadlo mě, že by bylo prima, kdybych našel něco tak vábivého na Dennise, takže by se mě držel a neignoroval, když na něj volám.

Jenže kdyby se mi podařilo někde rozšlápnout háravku, musel bych doma dávat na boty pás cudnosti.

Potkali jsme velmi hravou dvouapůlletou pitbullku. Dennisovi se hned líbila a obíhal kolem ní. Pak mi vzala sráček a začala s ním dovádět.

Dennis si s ním také občas hraje, většinou ho jen ožužlá a občas ho natrhne dráčky.